

Найповажніший і найвідданіший читач Центральної районної бібліотеки ім. П. А. Загребельного **Микола Григорович Козак**

В ЦРБ № 141 кожного дня приходиться людина, яка, незважаючи на свій вік, складну й важку долю, що випала на його життя, **у свої 90 років** не втратила ясності й допитливості розуму, бажання жити й розширювати свій кругозір.

Життя Миколи Григоровича Козака розпочалося в 1919 році 6 грудня в селі Зелена Діброва Київської губернії (тепер Черкаська обл., Городищанського р-ну) в селянській сім'ї. Всього було в родині четверо дітей і найстарший з них Микола. В 1932 році прийшла біда в Україну – розпочався голод. Мати померла першою. Щоб зберегти дітей від смерті, в 1933 році батько перевозить дітей до містечка Кам'янське (тепер Дніпродзержинськ). В місті на той час було легше вижити. Але без документів ніде не приймали на роботу. Селянам в ті страшні роки отримати паспорт було неможливо. Батько віддає дітей у дитячий будинок, але голодомор і злидні дістали нещасних дітей і там.

Помирає трирічний братик, обидві сестрички, Микола спух від голоду. Щоб хоч якось протриматись він утік з притулку й просив милостиню на базарах. В цей час батько нарешті знаходить роботу теслею на будівництві, але без зарплати, тільки за талони на їжу в робочій їдальні. Сину тоді вже виповнилося 14 років і батько бере його до себе помічником. Жили вони в гуртожитку, якось перебивались з хліба на воду, а навесні повернулися в село. В радгоспі Любомирівки Дніпропетровської області разом із батьком працювали ковалями й також жили в гуртожитку. Коли стало трошки легше почав учитися в школі на ст. Верховцево. Закінчив десятирічку. Потім була школа танкістів в лавах радянської армії. В 1941 році розпочалася війна з гітлерівською Німеччиною і Миколу Григоровича відправили на фронт зв'язковим у роту піхоти. В боях був контужений, отримав поранення в голову й руку. Після війни поступив до Лісогосподарського інституту в Києві й закінчив 1950-го року. Піднімав цілину в Казахстані, через 12 років повернувся в Україну, працював на Комбайновому заводі в Херсоні. Але старі рани й контузія далися взнаки. М.Г. Козак отримав І-групу інвалідності й пішов на пенсію. Не дивлячись на свій поважний вік і хвороби, Микола Григорович людина широкої душі й духовної теплоти. Він – найвідданіший і найстаріший читач нашої бібліотеки – цікавиться науковими розробками, екологією, сільським господарством, пише вірші, в яких згадує складні воєнні роки, сумує за молодими роками, описує рідну природу, переживає за долю Батьківщини.

ЕЩЁ ВОЮЮ (ОТРЫВОК)

...Душа солдата не стареет

И только много лет подряд

Больное сердце, кровь не греет

Да раны старые болят

Мы победили силу злую

И мир давно уж на земле,

А я во сне ещё воюю —

И до сих пор я на войне...

ОСІНЬ (УРИВОК)

...Щось журно ліс шумить безкраю

Мов старий вальс "Осінній сон"

І серце стиснулося з жалю

Акордом вальса в унісон.

Вдивляюся в минулі дати

В уяві виникають знов

Життя минулого утрати

І без взаємності любов...

ЗРАДА

Скажи який ти українець,

Як мову вже свою забув?

На Україні ти чужинець,

Хоч навіть українцем був.

Я бачу тут культури бідність,

(А може вже не до розмови)...

Де сором твій і людська гідність,

Що став рабом чужої мови? Микола Григорович виховав трьох синів, двоє з яких знайшли своє покликання в спорті, а третій, молодший, пішов у мистецтво – став відомим гончарем, його твори брали участь у виставках у багатьох країнах Європи й Азії.